

1 Med Ett hem har konkurrensen i lyxsegmentet trappats upp.
2 Trädgården har designats av landskapsarkitekten Ulf Nordfjell.
3 Originalinredning som kakelugnar samsas med modern design.

4 Middagen serveras framför bokhyllan i en miljö som ska påminna om ett privat hem.
5 Från hotellet kan man se ut över Lärkstadens takåsar.
6 Det finns ingen restaurang på hotellet, men väl en kock och ett kök där man kan förse sig själv.

Som att vara nattgäst på Downton Abbey

Någon som sett filmen *Darjeeling limited* av WES ANDERSON (med en inte obetydlig biroll spelad av specialgjorda Louis Vuitton-väskor) eller årets estetiskt fulländade opus *Moonrise Kingdom*? Filmer som präglas av en suggestiv känsla av borgerlig nostalgi – ett ord som på gammalgrekiska är sammansatt av ”hemkomst” och ”smärta”. Bitterljuvt är en modernare ordvändning.

För den som ännu inte är med på noterna, checka in på hotell Ett hem i Stockholm och upplev känslan av att vara gäst på Downton Abbey. Här i huvudstadens allra mest exklusiva lilla bostadsplätt – den välundagömda Lärkstan – passerar aldrig kreti och pleti. Och det lär inte hotellet ändra på med sina tolv rum, trots de välmående grannarnas oro och motstånd när det ännu mer välbärgade paret JEANETTE och HARALD MIX började bygga Ett hem i en tidigare privatbostad från 1910.

Ett hem är framtänkt och inrett av designvärldens regerande drottning ILSE CRAWFORD, som skapat en liten oas för dem som tycker att 3 800 kronor natten och uppåt för ett rum är väl investerade pengar för lite lugn och ro. Eller kanske snarare för dem som inte alls behöver reflektera över sådana världsliga frågor som pengar.

OCH VISST ÄR DET ett formidabelt litet hotell som skapats.

Sittande i trädgårdens ombonade orangeri, med en rökslinga sakta stigande ur en kopp Yunnan gold leaf, möter blicken de höstgula lönnlöven som dalar mot glastaket. Aldrig har den vedervärdiga Stockholmshösten tett sig så stillsamt behaglig, rent av livsbejakande. Stämningen är som gjord för att skriva ned några tankar med en av rummets välvassade blyertspennor som raspar så skönt mot hotellets tjocka brevpapper. Eller, för den delen, slå upp det läderklädda omslaget på den per-

sonliga Ipad som givetvis också ingår. Eller kanske läsa den obrutna pocketbok som vänligt placerats på nattduksbordet. Där senare på kvällen en elegant termos med iskallt vatten till natten ska vänta tillsammans med ett handgjort glas.

LÅT DET VARA SAGT med en gång. Di Weekends beresta hotellpatrull har aldrig tidigare bott på ett hotell där varje detalj varit så genomtänkt, så utsökt och så exklusiv. Från de kalkstens- och eklagda golven till den enkla blomkvisten i badrummet. Ett sådant hotell som inte gärna vill tala om något så vulgärt som lyx – men det är naturligtvis det som det handlar om, även om intrycket är så välplanerat att allt prål försvinner. En gammal köksstege står familjärt mot väggen i det kök där frukosten serveras och där gästerna uppmanas att känna sig som hemma och ta vad de vill ha. Som äppelpajen på skänken, med en kanna vaniljsås så rätt i scenografin att den faktiskt har något tunnflytande hemlagat över sig.

KVÄLLENS MIDDAG SERVERAS framför bokhyllan, på konsthantverk till keramik och väl använda gamla skärbrädor. En förrätt på långbakade jordärtskockor med misomajonnäs, rå hälleflundra och stekta kantareller, sedan bifvar på högrev med rotfrukter och till efterrätt en hel paj i sin form med tillbehören sylt och nyponsorbet.

Abbey

Allt väldigt gott och förledande likt vad en matlagningsintresserad vän skulle ha kunnat servera till helgmiddagen. Hem som hem.

För 895 kronor skulle vi i och för sig ha kunnat äta i svensk toppklass på ett halvdussin krogar runt knuten, men då utan att sitta i det ”egna” vardagsrummet, vid böckerna i biblioteket eller framför en sprakande brasa.

Bortsett från den asiatiska mison skulle middagen ha kunnat vara ett utslag av det nya nordiska köket. Det som lånat ingredienserna av gammelfarmor men tillagat dem med digitaltermometern i högsta hugg.

SÅ SKULLE INREDNINGEN också kunna karaktäriseras. Mycket är sentimentala lån från förr. Den gamla pallen i duschen, allmogestolen vid fönstrets skrivkiva och de patinerade terrakottakrukorna med mormors ural av gröna växter.

Vilket inte hindrar att den formintresserade häpnar över hur påkostat annat är. Som rummets två Pelikanfåtöljer av FINN JUEL, vilka tillsammans kostar mer än många småbilar på marknaden. Möbler, lampor, mattor, ljusstakar; Svenskt Tenn och danskt trä. Sådant som ofta är för klassiskt eller för dyrt för att synas i de trendföljande inredningsmagasinen – men finns i museisamlingarna.

Den ombonade känslan förstärks av de varma mässingsdetaljerna som går igen till och med i duschens ringbrynjevävda mässingsdraperi och de röda tonerna i enstaka möbler.

I källaren finns förstås ett litet spa. På många hotell är det mest ett trött obligatorium. Men här skapar en vacker bastu, en het stenbänk och en takmonterad trähink en syntes mellan ett orientaliskt hamam och en gammalnordisk tradition av lögande som är lika intensivt behaglig som ytteffektiv.

Dovt kalkstensgrå i färgskalan, liksom stora delar av väggfältens handmålade fem nyanser av samma kulör. Någon ”modern” vit minimalism är det inte tal om någonstans på Ett hem.

OM NOSTALGI ÄR hemkomstmärta gör det bara ont att lämna Ett hem. Det vill säga vid betalningen.

Men är då allt perfekt? Nej. Om man ska vara petig är badrockens krok i badrummet placerad rakt över ett litet bord med toaletsaker.

Och kanske kan familjariteten och de stora sociala utrymmena i den annars så diskreta skalan bli för intim för den som tycker om stora hotell där det är enklare att vara anonym.

Men sådana hotell finns det gott om.

WEEKENDHOTELL@DLSE